

Antikapitalist Forum

www.antikapitalistblok.org

10-11 Ekim Tekirdağ

11-12 Ekim Ankara

17-18 Ekim İzmir

19 Ekim Akhisar

23-24-25-26 Ekim İstanbul

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 497 ■ 9 Eylül 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

İş cinayetlerine dur diyelim!

İNŞAAT İŞÇİSİ KÖLE DEĞİLDİR

- Torunlar Holding yargılansın
- Çalışma Bakanı ve sorumlular istifa etsin
- Taşeron sistemi kaldırılсын
- İş güvenliği : İnşaatlarda, madenlerde tüm işyerlerinde
- Sendikalar birleşik mücadeleye

Katiller!

Antalya'da 20 yaşındaki bir Kürt genci 7 kişi tarafından linç edildi. Aldığı darbeler yüzünden yere yığılıp kalan Mahir Çetin hastanede komaya girdi ve öldü.

Sokak ortasında bir Kürt gencini linç ettiler. Döverek öldürdüler.

Bu, ırkçı bir cinayettir.

Bu cinayetin hesabı mutlaka sorulmalıdır.

Bu tesadüfen gelişen bir sokak kavgası değildir.

Mahir Çetin Kürt olduğu, Kürtçe konuştuğu için katledildi. Sosyal medyada, Mahir Çetin'in öldürülmesinden keyifle söz edenlerin ait oldukları siyasal gelenek, faşistlerin yeniden işbaşı yaptığını açığa seriyor.

6-7 Eylül 1955'de Rumlara yönelik gerçekleştirilen pogromda yaşamını yitirenleri andığımız günlerde, bir gencin sokakta linç edilmesi, ırkçılığa karşı her an mücadele etmenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

Bu cinayetten faşistler, ırkçı açıklamalar yapan ulusalcılar, gerginlik politikaları izleyen, Türk ve Müslüman olmayan halkları zaman zaman en ağır ifadelerle aşağılayan hükümet sözcüleri sorumludur. ırkçılığı güçlendiren, ırkçılığa karşı mücadeleyi önemsizleştiren her siyasetçi, siyasi grup suçludur.

Ulusalcılar, Türk milliyetçiliği yapanlar, bu cinayetin sorumluluğunu sırtlarında taşımaktadır.

Esad rejiminden kaçıp Türkiye'ye sığınan Suriyelilere yönelik ırkçı saldırıları organize edenler, Suriyelileri ırkçı iddialarla aşağılayanlar, gerçekleşen her ırkçı saldırının da sorumluluğunu üstlenmek zorundadır.

İrkçi saldırganlar en ağır cezalara çarptırılmalıdır.

İrkçi partiler kapatılmalıdır.

İrkçilik, ırkçı yayınlar, ırkçı propaganda yasaklanmalıdır.

Bugün "Hepimiz Mahir'iz" sloganını yükseltme günüdür.

6-7 Eylül bir daha asla

Geçen hafta, ırkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Platformu'nun 6-7 Eylül'le ilgili etkinliklerine katıldık. Rumlara yönelik devlet tarafından tertip edilen pogroma karşı hem toplantılar yapıldı hem de 6 Eylül günü Galatasaray Lisesi önünde anma etkinliği düzenlendi.

İnşaat işçisi köle değildir

Torunlar Holding'in Mecidiyeköy'de inşaatı süren kulelerinden birinde 10 işçi, bozuk asansörün yere çakılmasıyla yaşamını yitirdi. *Sosyalist işçi* okurları, 7 Eylül'de gün boyu süren eylemlere katıldı.

20 Eylül'de iklim için sokağa

KEG 20-21 Eylül'de BM iklim zirvesini protesto eden hareketin Türkiye'deki gövdesi olarak bir yürüyüş çağrısı yapıyor. 20 Eylül'de İstiklal Caddesi Tünel Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na kadar yapılacak yürüyüşte iklimin değişmesinde başrol oynayan hükümetler ve şirketler de teşhir edilecek. Türkiye'de AKP hükümetine çılgın projelerinden vaz geçmesi için uyarı yapılacak.

Ezidiler'e karşı soykırım girişimi

Umut Mahir Özen İŞİD'den kaçan Ezidileri Kürdistan'daki dayanışmayı yazdı

İŞİD'in Irak'taki ilerleyişinin Şengal bölgesine ulaşması on binlerce Ezidi'yi yerinden etti. Dağlara sığınan Ezidiler günlerce süren açlık ve susuzluk yaşadılar. Ölü sayısı binlerle ölçülürken 2700 civarında kadının da İŞİD tarafından köleleştirilip satıldığı ifade edildi. Peşmergenin İŞİD'e direnmemeyip gitmesinin ardından PKK'ye bağlı HPG ve PYD'ye bağlı YPG orduları bölgede başarı elde ettiler. Bölgeyi büyük oranda İŞİD'den arındı-

rian gruplar Şengal halkına nefes aldırılmış durumda.

Ortadoğu'da yaşanan bu etnik temizlik operasyonları ilk değil. ABD işgalinin bir sonucu olan İŞİD bunun bugünkü uygulayıcısı konumunda. Yükselen mezhepçiliğin yarattığı somut sonuçlardan biri Ezidi Kürtlere karşı yapılan soykırım girişimi oldu. Neyse ki Kürt halkının örgütlü oluşu bu saldırıları boşa çıkarttı. Ancak tüm bunlara rağmen Ezidi halkının yaralarını sarması belki de on yıllar alacak. Çünkü bu saldırıların sonucunda binlerce Ezidi Rojava'ya ve Mardin, Şırnak, Bingöl, Diyarbakır gibi Kürt illerine sığındılar.

AKP: Sömürü, yolsuzluk, yağma

Çağla Oflas üzeri örtülen yolsuzluk soruşturmasının arka planını yazdı

17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet soruşturması takipsizlikle sonuçlandı. Soruşturmayı açan polisler darbe yapmakla suçlandılar. Yolsuzluk operasyonu olarak başlayan süreç kısa zamanda bir tür devlet krizine dönüştü. Hükümet koluk güçlerini resmen yargının emrinden alıp kendi iznine tâbi kılan bir yönetmelik yayınladı.

HSYK ve yargıya yönelik yeni bir düzenleme yaparak yürütmeyi kendine bağladı.

Yolsuzlukların üzerini örtmek isteyen hükümet, medyanın da yardımıyla büyük bir darbe planının mağduru olduğuna inandırmak için harekete geçti. Operasyonun aslında bir "darbe" planı olduğu ileri sürüldü. Emniyet ve yargıdaki cemaat üyeleri "paralel yapı" suçlamasıyla tasfiye edildi. Ergenekon ve Balyoz tutukluları, Veli Küçük, Şener Eruygur gibi katiller ve darbeciler salındılar.

Darbe değil yolsuzluk var

Görünüşte "temiz eller" hareketi olarak nitelendirilebilecek yolsuzluk operasyonu önce-

sinde dersaneler sorununda kendini hissettiren siyasi kriz, çıkar çatışmasının ürünü olarak ortaya çıktı.

İstifa ettirilen bakanlar, hapse atılan bakan çocukları, kilitlenen hükümet-yargı-koluk işleyişi, televizyon ekranlarından yükselen beddualar, ayakkabı kutularında saklanan milyon dolarlar, uluslararası para aklama trafiği, İran bağlantıları, Amerikan elçisine açıktan "çek git" diyen hükümet yanlısı gazete manşetleri.

Tüm bunlar aslında ortada büyük bir siyasi çatışmanın yürüdüğünü gösterdi. Su yüzüne çıkan gerçeklik

"darbe" çuvalına sığmayacak kadar büyük.

Yolsuzluk ve büyüme

AKP'nin iktidarda olduğu son 12 yıl, aynı zamanda ekonominin hızlı bir büyümeden geçtiği dönem. Büyümenin ardında doğanın ve işgücünün, kentsel yaşamın dizgin-siz sömürsü yatıyor. Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vuran yeni liberal politikalar AKP döneminde sınır tanımaz bir yağma ve talana dönüştü. Daha önceki hükümetlerde de görülen klasik, rüşvet ve yolsuzlukların boyutu AKP döneminde kat be kat artırılarak ayyuka çıktı.

Hükümet somut adım atmalı

Arife Köse, DTK'da konuşulanlar ve çözüm sürecini yazdı

Kürt özgürlük hareketinin verdiği mücadele sonucunda devletin masaya oturmasıyla gelişen çözüm sürecinin kritik bir aşamaya geldiği görülüyor. Geçen hafta sonu yapılan DTK Kongresi'nde dört parçaya bölünmüş olan Kürdistan'ın ulusal birliğine ve özellikle Ortadoğu'daki gelişmelere vurgu yapıldı. Konferansın sonuç bildirgesinde PKK'nin terör örgütü listesinden çıkarılması ve Abdullah Öcalan'ın özgürlüğüne kavuşması gibi talepler yer alırken aynı zamanda Ortadoğu'da emperyalist müdahalelere değil halkın kendi gücüne dayanan bir mücadele hattının geliştirilmesi gerektiğinin altı çizildi.

Pazar günü HDP heyetinin Abdullah Öcalan ile gerçekleştirdiği görüşmede Öcalan, yeni hükümetin hiçbir mazeret kalesine sığınmadan anlamlı ve derinlikli müzakereleri başlatacak ilke ve mekanizmaları bir an önce hayata geçirmesi gerektiğini söyledi. Artık somut adımlara büründürül-

meyen hiçbir söylemin pratik bir karşılığı olmayacağını ve sürecin artık hız kazanması gerektiğini vurguladı.

Hükümet bugüne kadar çözüm sürecini Kürt halkının mücadelesi sonucunda elde ettiği bir kazanım olarak değil de kendi başarısı olarak sunmak için elinden geleni yaptı. Ancak bu doğru değil. Çözüm süreci Kürt halkının yıllardır verdiği özgürlük mücadelesinin sonucudur. Hükümet bu süreçte artık somut adımlar atmalı, müzakere sürecinin

başladığını ilan etmeli ve bunun gereklerini yerine getirmelidir.

Kritik bir aşamaya geline bu süreçte hükümeti bu adımları atmaya zorlayacak bir hareketi inşa etmek ise bizim önümüzde duran en önemli görevdir. Kürt halkının talepleri bizim de taleplerimiz olmalı ve hükümeti bu talepleri yerine getirmesi için zorlamalıyız. Bu hem çözüm sürecinde Kürt hareketinin elini güçlendirecek hem de demokratikleşmenin önünü açacaktır.

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Anıl Yüksel, Arife Köse, Ayla Başaran, Begüm Zorlu, Çağla Oflas, Faruk Sevim, Gül Dönmez, İdil Ügüt, Meltem Oral, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Umut Mahir Özen, Volkan Akyıldırım.

İklim değişiyor, buzullar eriyor

İdil Ügüt bilim insanlarının buzullarla ilgili son araştırmalarını ve iklim değişikliğine karşı mücadeleyi aktarıyor.

İklim Haberleri Ağı (Climate News Network), bilim insanlarının Greenland ve Antartika'nın yılda 500 km³ buz kütle kaybettiğini gözler önüne serdiğini raporladı.

Buzullar yok oluyor

Ölçümler sonucu ortaya çıkan yeni kutup haritaları buzulların emsali görülmemiş bir hızda eridiğini gösteriyor.

3 yılı aşkın bir dönemde, araştırmacılar Antartika'da 200 milyon, Greenland'de 14 milyondan fazla ölçümü bir araya getirdiler. Nasa'nın IceSat uydusu tarafından yapılmış ölçümlerle ellerindeki verileri karşılaştırarak buzulların nasıl değişime uğradığı üzerine çalışmalar gerçekleştirildi.

Araştırma sonuçlarına göre Greenland'in buz kütleli yılda 375 km³ azalıyor. Batı Antartika buz örtüsü hızla erirken Doğu Antartika buz tabakası arttığından Antartika'yı analiz etmek güç.

Yüzde 98'i buz ve karla kaplı olan güney kıta ise yılda 125 km³ buz kaybediyor. Bu araştırma sonuçları 20 yıl önce araştırmacılar uydu gözlemleri yapmaya başladığından beri gözlemlenen en yüksek erime hızına eriştiğimizi gösteriyor.

Raporu yayımlayanlardan Angelika Humbert, 2009'dan beri Greenland'deki buz kütle kaybının iki, Batı Antartika'daki kütle kaybının ise üç katına yakın bir artış gösterdiğini dile getirdi.

Dünya'da iklim hareketi

23 Eylül'de dünya liderleri BM'nin düzenlediği, daha önce on dokuz kez daha düzenlenmiş ve büyük şirketlerin kârını artırmaktan başka somut hiçbir işe yaramamış olan 20. iklim zirvesine katılacaklar. Dünya liderli iklim zirvesinden hemen önce, 21 Eylül'de New York'ta binden fazla örgütün bir araya gelerek düzenleyeceği İklim Yürüyüşü gerçekleşecek.

Tüm dünyanın gözü önünde tarihin gidişatını değiştirmek için harekete geçeceğiz. Doğal alana erişimimizi engelleyen, çocuklarda astım riskini arttıran, tanık olduğumuz ve çok daha beterlerine tanık olacağımız aşırı hava olaylarına, binlerce bitki ve hayvan türünün yok olmasına neden olan kâr odaklı sisteme karşı ses çıkarılacak. İnsan

ve gezegen odaklı, ne fosil yakıtlara ne de ekosistemi mahveden nükleer, HES ve benzeri çılgın projelere dayalı, temiz hava ve su ile sağlıklı toplumlardan oluşan dünyanın uzak bir ihtimal olmadığını bilen aktivistler taleplerini sokaklara taşıyacak.

130'dan fazla ülkede bütün kültürlerden insanlar "Laf değil, eylem!" demek üzere harekete geçecek. ABD'de 700 örgüt bir araya gelerek dev bir ağ oluşturdu.

Aralarında etkili 20 sendikanın da olduğu örgütler, ABD tarihinin en etkili eylemini yapmaya hazırlanıyor. Ferguson'daki ırkçı cinayete öfkeli olan siyahların ve göçmenlerin de katılacağı eylemler tüm dünyadaki iklim aktivistlerine ilham verecek.

NATO zirvesinden savaş koalisyonu çıktı

Begüm Zorlu NATO zirvesi ve protestoları değerlendiriyor

Galler'in Newport şehrinde 4-5 Eylül'de 28 üye ülkenin, 150'ye yakın devlet ve hükümet başkanlarının katılımıyla düzenlenen NATO zirvesi Rusya-Ukrayna gerilimi ve İslam Devleti üzerine yoğunlaşarak, yayımladığı bildirme ile sona erdi. Her NATO zirvesinde olduğu gibi bir çok aktivist toplantının yapılacağı bölgede 'NATO'nun büyümesini istemiyoruz', 'NATO savaş besliyor' sloganlarıyla sokaklara döküldü. Newport'ta gerçekleşecek zirve için 10.000 polis görevlendirildi ve egemenlerin rahatını bozmamak için hiç bir müdahaleden kaçınmadılar. Liderleri korumak için şehri çelik bariyerlerle kapladılar. Savaş karşıtı gruplar ise protestolarla ve parklara kurdukları 'barış çadırları'yla NATO'ya ve temsil ettiği sisteme karşı mücadele ettiler.

Yayımlanan bildirmede de savaş bütçesinin artırılma kararı alınması protestocuların haklı olduğunu gösterdi.

Zirvede en çok tartışılan konu IŞİD'in son birkaç ay içinde Irak'ta gerçekleştirdiği genişlemeydi. Akıllarda kalan en önemli cümle ise birkaç hafta önce radikal gruplara karşı hiçbir planı olmadığını söyleyen Obama'nın IŞİD'e karşı yeni bir 'kaçınılmaz yenilgi' planını yürürlüğe koyduğunu söylemesi oldu. Fakat ilk adımın Irak'ta kurulan yeni hükümete göre belirleneceğini vurguladı. Irak hükümetinden gelebilecek taleplere göre NATO'nun savunma ve güvenlik kapasitesi oluşturma inisiyatifi için alınabilecek önlemleri değerlendirmeye hazır olduğunu söyledi. Ayrıca Esad rejiminin IŞİD'in ortaya çıkmasına katkıda bulunduğu belirtildi. Esad rejimi için bir yaptırım değil kınama kararı aldı. Türkiye topraklarında konuşlandırılacak Patriot

füzelerinin NATO'nun Türkiye'yi korumadaki kararlılık ve yeteneğinin göstergesi olduğu belirtildi.

İkinci konu ise Ukrayna'yı NATO, IŞİD'in faaliyetleri bağlamında üyelerinden birinin güvenliğinin tehdit altına girmesi halinde gerekli önlemleri almakta tereddüt etmeyeceğini açıklarken, Rusya ile siyasi iletişim kanallarını açık tutmaya devam etme kararı aldı. Yayımlanan bildirmede 28 NATO üyesi ülkenin devlet ve hükümet başkanının Rusya ile siyasi diyalog imkânlarını kapatmadan tüm sivil ve askeri işbirliğini askıya alacağı yer aldı. NATO ayrıca, "Kırım'ın Rusya tarafından yasadışı ve gayrimeşru şekilde ilhakını tanımayacağını" duyurdu ve yarımada halkının güvenlik, hak ve özgürlüklerinin güvence altına alınması talep edildi.

NATO'ya hayır!

IŞİD'in Ezidi halkına uyguladığı zulüm uluslararası güçlerin bölgeye askeri müdahalesini gündeme getirdi. Birkaç hafta önce başlayan ABD bombardımanının Irak'taki IŞİD tehlikesini sonlandıracağını düşünen çoktu. Aynı şekilde NATO zirvesinde dünya liderlerinin IŞİD'e karşı işbirliği kararı almasına olumlu yaklaşanlar da var. NATO dünya egemenlerinin koalisyonudur. Uluslararası müdahalenin Ortadoğu halklarının 'kurtarıcısı' olamayacağını anlamak için NATO'nun kanlı tarihine bakmak yeterli. Bugüne kadar NATO dünyanın farklı bölgelerine müdahale etti, asker yolladı. Müdahale birliklerine 'barış gücü' adı verilerek gerçek tablonun üzeri örtülmeye çalışıldı. 1990'larda Sırbistan'da

Miloseviç'in etnik temizliğini durdurmak gerekçesiyle bombardımanlar düzenlendi. Ancak bombalanan fabrikalar, tren yolları, köprüler ve sivil halktan oluşan mülteci konvoylarıydı. Sırbistan'da ölen veya ülkesinden kaçmak zorunda kalan insan sayısını üç katına çıkaran NATO'nun müdahalesiydi.

Irak'ta yaşanan mezhepçi şiddeti bitirecek olan 'kurtarıcılar' değil Irak halkının kendisidir. Olası bir müdahale şiddeti ve mezhepçiliği arttıracaktır.

Ayrıca Irak'ta kendi kaderini belirleyen bir muhalefetin inşa edilmesini engelleyecektir. Bugün Ortadoğu halklarıyla dayanışmak isteyenlerin yapması gereken NATO'ya karşı çıkmaktır.

Patronunun kâr hırsı

Torunlar Holding'in İstanbul Mecidiyeköy'de lüks rezidansların yapıldığı şantiyesinde, bozuk asansöre bindirilen 10 işçi 32. kattan aşağı düşerek hayatını kaybetti. Aynı inşaat daha önce de 19 yaşındaki işçi Erdoğan Polat yaşamını yitirmişti. İnsanlık dışı koşullarda çalıştırılan 11 işçi, patronun kâr hırsı, taşeron sistemi ve hükümetin şirketin tarafında yer alarak inşaatla hiçbir denetim yapmaması yüzünden öldü.

Ali Sami Yen Stadı'nın bulunduğu arsa TOKİ tarafından Aşçıoğlu şirketine satılmış, şirket de arsayı Torunlar Holding'e satmıştı. Lüks dairelerin ve ofislerin bulunduğu beş kulenin yapıldığı inşaatla imar planına uymayan şirket hakkını yüzde 80 artırınca 2010'da davalık olmuş ve bu durum mahkeme kararıyla belirlenmişti.

Tayyip Erdoğan'ın gözdesi olan TOKİ taraf olmadığı halde mahkeme kararına itiraz edeceğini açıklamıştı. Torunlar Holding'in tek derdi inşaatı hızla tamamlayıp, daireleri ve ofisleri satmaktır.

24 saat çalışma

Cinayeti, kuleleri bu yıl içinde bitirip satma hırsı hazırladı. Torun Tower inşaatı erken bitsin diye 24 saat çalışma izni verildi ve aşırı çalıştırma ile iş güvenliği yok edildi.

'Asansör sürekli arıza yapıyordu'

10 işçi, 100 metreye çıkan bozuk asansörün fren mekanizması çalışmadığı için aşağıya düştü.

İşçiler asansörün her gün arızalandığını ve günde 1 saat tamir edildiğini söylüyor. Bunun iki nedeni var: Birincisi asansörde hem işçiler hem de inşaat malzemeleri taşınıyor. İkincisi şirket maliyeti düşürmek için asansörün bakımını yaptırmıyor.

İşçiler kaza olabileceği yönünde defalarca uyarı yapmış, patron ise bunlara kulak asmamış. Torunlar Holding'in sahibi ve Recep Tayyip Erdoğan'ın okul arkadaşı Aziz Torun'un tek derdi inşaatı bir yıl içinde bitirmektir. Her şey bu hıza endekslenince ölümler kaçınılmaz hale geldi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, İstanbul'un göbeğindeki bu büyük inşaatla hiçbir denetim yapmamış. İşçiler şantiyede işçi sağlığı ve güvenliği konusunda hiçbir eğitimin vermediğini, asansörün kullanımı konusunda da aynı durumun geçerli olduğunu söylüyor. Asansör bakımını yaptırmayan Torunlar Holding, 2014 yılının ilk altı ayında geçen yılın aynı dönemine göre net kârını yüzde 96 oranında artırarak 271 milyon lira net kâr elde etti.

Ölümler göz göre göre geldi

9 Nisan'da da Erdoğan Polat adlı işçi inşaatın iskelesinden düşerek hayatını kaybetmişti. Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin incelemesi sonucu hazırlanan raporda kazanın "Monoray iskele sisteminin kurulumundan sonra gerekli güvenlik testleri yapılmadığı" için meydana geldiği saptandı.

Asansörün düşmesinden beş ay önce hazırlanan rapor, inşaatla alınması gerekli olan güvenlik önlemlerinin hiçe sayıldığına işaret ediyor.

Tek işte 21 taşeron

Torunlar Tower inşaatında çalışan işçiler, 21 ayrı taşeron firmaya bağlı. Tek şirkete ait tek bir işi yapmalarına rağmen taşeron sistemi işliyor. Birbirleriyle rekabet içinde olan taşeron şirketler daha fazla kâr elde etmek için iş güvenliğini hiçe sayıyor. Torunlar Holding yerine getirmesi gerekenleri taşeronların

üzerine atıyor ve hukuki olarak da sorumluluk taşımıyor. 10 inşaat işçisi, on binlerce işçi gibi taşeron sistemi yüzünden öldü.

İnsanlık dışı işçi koşulları

Çoğu Kürdistan ve Karadeniz bölgelerinden çalışmak için İstanbul'a gelen 1500 işçi, iş malzemelerinin bulunduğu depoda, havalandırmasız ve nemli bölmelerde kalıyor. Yatakhanelerin tuvaletlerinde kapı, banyolarında su yok. Bazı taşeron firmaların işçilerden yatak kirası aldığı belirtiliyor.

10 işçinin ölümünün ardından inşaat süresiz olarak durduruldu. Memleketlerine dönen işçilerin basına açıklama yapması, şantiyeden dışarı çıkan özel güvenlik görevlileri tarafından engellendi.

Polis Torunlar Holding'in hizmetinde

Inşaat alanı tomalar ve çevik kuvvet tarafından çevrilmişken ölümleri protesto eden işçilere sabaha karşı gaz bombası atıldı. 7 Eylül günü KESK ve DİSK'in çağrısı ile yapılan dayanışma eylemine de polis gaz bombaları ile müdahale etti.

Katil holding, katil hükümet

Soma katliamının ardından istifa etmesi gerekirken, Tayyip Erdoğan tarafından yeni hükümette tekrar Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı yapılan Faruk Çelik iş cinayetinin ardından şantiyeye gitti ve gazetecilerin karşısına geçip "kazanın olmaması büyük şans diyelim geliyor" dedi.

Bakan'ın pişkin açıklaması, AKP hükümetinin iş cinayetleri karşısında aldığı tavrın bir özeti.

Ekonomi politikası kapitalistlerin kazanması için her şeyi yapmak ve bütün engelleri kaldırmak olan hükümet taşeron sistemini koruyarak ve işyerlerini denetlemeyerek Soma'da olduğu gibi İstanbul'da da katil patronlara hizmet etti.

Torunlar Holding'in sahibi Aziz Torun, inşaatlar ve yollarla övünen Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın okul arkadaşı ve 12 Eylül darbesi ile uygulanan neo-liberal ekonomik politikaların zengin ettiği az sayıda kişiden biri. Hem Torun hem de ister "yandaş" ister "karşıt" olsun tüm patronlar büyürken inşaat işçileri ölüyor.

İş cinayetlerine karşı birleşelim

Soma'da 301 madencinin katledilmesinin ardından sendikalar sözde değil gerçekten grev yapsalardı Torunlar Tower'daki 10 işçi ve diğer işyerlerinde onlarca işçi hayatını kaybetmezdi.

İş cinayetlerini durdurabilecek tek güç işçilerdir. İşçilerin gücü üretimden gelir, biz şalterleri indirip bilgisayarları kapatırsak işte o zaman kapitalistlerin ve onla-

rın hükümeti taleplerimizi yerine getirmeye zorlanır.

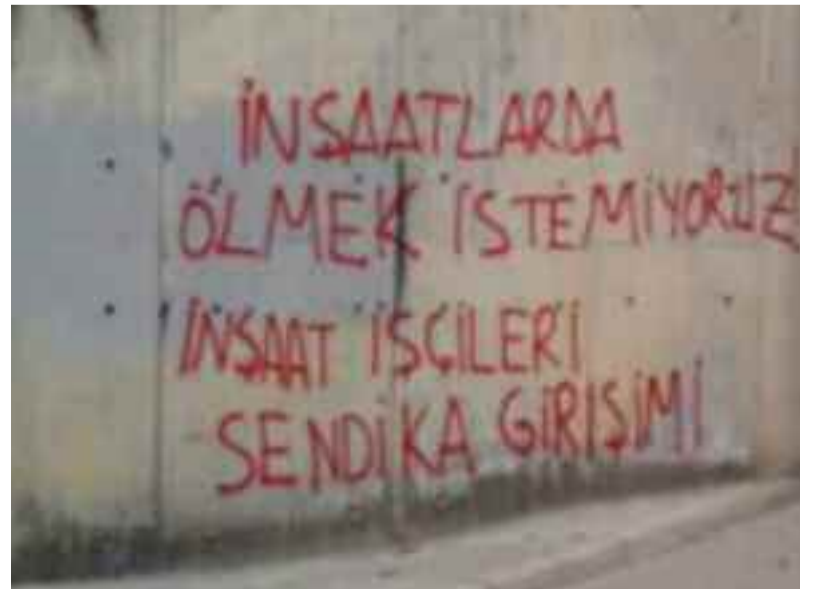
Biz de sendikaları iş cinayetlerini durdurmak ve taşeron işçilerle dayanışmak için grev yapmaya zorlamalıyız. Sendikalı işçiler sendikalarını iş güvenliğini kazanmak için mücadele etmeye zorlamalı.

Sendikalı işçiler grev yaparsa sendikasız işçiler de harekete geçebilir.

Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK, Memur-Sen tüm sendikalar birleşip, işçilerin ortak taleplerinin yerini getirilmesini hükümetten talep ederse, bu talebi kazanmak için grev yaparsa, işte o zaman iş cinayetleri önlenebilir.

Azımız sendikalı, çoğumuz sendikasız.

İşçi, memur, taşeron, sözleşmeli, hepimiz birleşsek ölümleri durdururuz.

Sı öldürdü

İşçilerin kanı inşaatların harcı

Günde 4 işçinin "iş kazası" nedeniyle hayatını kaybettiği Türkiye'de en çok iş cinayeti istihdamın 2 milyon işçiye yaklaştığı inşaat sektöründe gerçekleşiyor.

Türkiye'de inşaat sektöründeki iş kazası oranı yüzde 4.3. 5 yıllık dönemde meydana gelen 35 bin 846 iş kazasında 1754 işçi yaşamını yitirdi, 1940 işçi sakat kaldı.

Resmi istatistiklere göre iş kazalarının yaklaşık yüzde 10'u yapı iş kolunda gerçekleşiyor ve bunların yüzde 5'i ölümlle sonuçlanıyor.

İş kazası sonucu meydana gelen ölümlerin yüzde 30'u inşaatlarda meydana

na geldi. Başlıca önemli nedeni yüksekte düşmek.

İnşaat sektöründe çalışan her 100 işçiden 4'ü çeşitli nedenlerden dolayı iş kazası mağduru oldu.

17 Aralık 2013'te AKP'li bakanlar ve yöneticilere yapılan yolsuzluk operasyonu, inşaat sektöründeki usulsüzlük ve yolsuzlukları ortaya koymuştu.

7 Eylül itibarıyla 2014 yılında en az 272 inşaat işçisi yaşamını yitirdi

Ocak'ta 26 işçi, Şubat'ta 35 işçi, Mart'ta 29 işçi, Nisan'da 27 işçi, Mayıs'ta 32 işçi, Haziran'da 40 işçi, Temmuz'da 26 işçi, Ağustos'ta 40 işçi, Eylül'ün ilk haftasında 17 inşaat işçisi can verdi. İnşaatlarda çalışan ve yaşamını yitiren 272 işçinin tamamına yakını taşeron olarak çalışıyordu.

Beş çocuk işçi can verdi:

15 yaşındaki Barış Ergin, Adana Ceyhan'da 5 katlı binanın 3. katında sıva yaparken dengesini kaybederek aşağıya düştü.

16 yaşındaki Yılmaz İdareci, Ankara Eryaman'da inşaatın 8. katından düştü. Yılmaz'ın babası sara hastasıydı, liseyi bıraktı ve Sivas'ta üniversitedeki ablasını okutmak için çalışıyordu.

16 yaşındaki Ali Fırat Belder, Şanlıurfa'da inşaatın 9. katından düştü.

16 yaşındaki Suriyeli Abdul Hakim, Adana Çukurova'da sigortasız, günlük 30 TL'ye çalışıyordu. Yüksekte düştü.

17 yaşındaki Emre Aksüt,

Karaman OSB'de bulunan bir bisküvi fabrikasının inşaatında çalışırken yüksekte düştü.

9 göçmen işçi hayatını kaybetti

Suriyeli Mahmud Ahmedi'nin üzerine Mardin Artuklu'da bulunan 15 katlı binanın 12. katına kurulan yük asansörü düştü.

İsmi öğrenemediğimiz bir Gürcü işçi Ordu Üniversitesi'nde arızalanan su deposunu tamir ederken elektrige çarptı.

Mustafa isimli Suriyeli işçi aç ve işsiz olduğunu söyleyerek 5 gün önce işe girdiği inşaatın, 5. katındaki vincin üzerindeki malzemeyi indirirken çalışırken düştü.

Afgan işçi Salman Muhammad Jawad Manisa'da Emekliler Parkı Yer Altı Otoparkı inşaatında toprak kayması sonucu duvar altında kaldı.

Suriyeli işçi Zeki Cuma Ahmed, Mersin Tarsus'ta inşaatın 3. katından 10 metreden betona düştü.

Suriyeli işçi Ghayath

Alezza, Adana Çukurova'da sigortasız, günlük 30 TL'ye çalışıyordu. Hiçbir önlem alınmadan çalıştığı inşaatın 10'uncu katından düştü.

Suriyeli işçiler Cesim El Musd ve Mustafa Javuer, Konya Karatay'da çalıştıkları inşaatın kamyonet kasasından oluşturulan konteynırda kalırken bir kova içinde yakıtıkları odunlardan sızan karbonmonoksitten zehirlendiler.

İşçi cinayetleri nerede gerçekleşti?

Kentsel dönüşüm nedeniyle 5 katlıdan 15 katlıya kadar yapılan apartmanlardan binaların tadilat işlerine kadar küçük ve orta düzeyde müteahhitlerin işlerinde çalışan 166 inşaat işçisi can verdi.

Devlet, belediye ve üniversite binalarının inşaatında çalışan 24 işçi can verdi.

Karayollarında çalışan 12 yol işçisi can verdi.

HES ve Termik santral inşaatlarında çalışan 16 işçi can verdi. (İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi 7 Eylül 2014 raporundan derlenmiştir.)

haftanın yorumu

Büyük Türkiye'nin işçileri niye ölür?

Avrupa'da birinci, dünyada üçüncüydük.

'Yeni' ve 'büyük' Türkiye'nin böyle çarpıcı başarılarına imza atması şaşırtıcı değil elbet. İlk üçe girmeyeceğiz de, nereye gireceğiz?

Girdiğimiz alan, işyeri kazalarında işçi ölümleriydi.

Olsun. Yeniliğimizi ve büyüklüğümüzü kanıtlayalım da, hangi alanda olursa olsun.

"Bu ülkede"

Torunlar işçilerinin öldüğü günün akşamı, şöyle bir soru okudum internette: "Neden bu ülkede iktidarlar daima maden sahiplerini, müteahhitleri ve zalim memurları korumak zorunda?"

Umarım bu soruyu milyonlarca kişi soruyordur. Bu soruyu sormak kapitalizmi ve kapitalist dünyada siyaseti anlamının ilk adımı çünkü.

Ama soruda bir hata var. "Bu ülkede" kelimeleri hatalı.

İktidarlar sadece Türkiye'de maden sahiplerini, müteahhitleri ve zalim memurları korumuyor. Tüm ülkelerde böyle.

"Bu ülkede" deyince, sanki olay bize özgüymüş, başka ülkelerde böyle şeyler pek olmazmış gibi bir ima oluyor. Hayır, bu cinayetler dünyanın her yerinde gerçekleşiyor, bazen daha büyük, daha korkunç olanları da gerçekleşiyor. Üstelik sonuç da her yerde bizdeki gibi oluyor: bir iki kişi suçlu gösterildikten sonra aynı sistemin aynı çarkları dönmeye devam ediyor. Bize özgü hiçbir yanı yok.

İş cinayetleri konusunda Avrupa'da birinci olduğumuzu vurgulamak da, yine sanki özel olarak Türkiye'de bir sorun olduğunu ima eden bir şey. Sanki Avrupa bu sorunu çözmüş, biraz çabayla biz de çözeriz.

Hayır, Avrupa da çözmedi, biz de çözemeyiz. Çünkü mesele Avrupalılıkla, Türklükle filan ilgili değil, işçi ölümlerinin çok daha temel bir nedeni var.

"Şehitlerimiz"

Başbakan, "Onlar alın teriyle, emekleriyle helâl rızık için çalıştılar, bu yönle-

riyle de bizim için bir şehit hükmündedirler. Aileleriyle ilgili de gerekli tedbirleri almayı düşünüyoruz" demiş.

O da aynı şeyi yapmış. Müslümanlık, şehitlik, rızık filan, hep Türkiye'yle ilgili şeyler. Bize özgü. Üstelik, şehadet bizde iyi bir şeydir, Müslüman'ın kaçınmayacağı, üzülmeyeceği bir mertebedir.

İşçi ölümleri Türkiye'yle ilgili olmadığı gibi, Müslümanlıkla, şehitlikle filan hiç ilgili değil.

Ama bütün bu söylemler, meselenin köklerini örtmeye yarıyor.

İşçiler dünyanın her yerinde niye iş kazası geçirir, yaralanır, sakatlanır, ölür? Üstelik umulmadık kazalar sonucu, beklenmedik nedenlerle, mesela fabrikanın üzerine meteor düşmesi nedeniyle, işyerinin altında yanardağ patladığı için filan değil. Hep bilinen tehlikelere karşı önlem alınmadığı, bu bilinen tehlikeler bertaraf edilmediği için kaza olur.

Bile bile, göre göre. Niye? Çünkü gerekli önlemleri almak, işveren için daha yüksek maliyet demektir.

Olsun, maliyete katlansın, kârından biraz feragat etsin, önlemleri uygulansın. Değil mi?

Hayır, çünkü işveren işçilerini rahat ettirmek, korumak ve mutlu etmek amacıyla değil, kâr amacıyla üretim yapar. Temel ve tek amacı budur.

İstedığı kadar iyi insan, has Müslüman olsun, amacı budur, bu olmak zorundadır. Kârını yükseltmeli, yükseltmek için maliyetleri düşürmelidir.

Çok iyi kalpli olup da bunu yapmadığı takdirde iflas eder, rakipleri tarafından yutulur.

Kapitalist üretim tarzında iyi kalplere yer yoktur. İyi kalpler başkalarına yem olur, yerlerine gelenler maliyet düşürüp kâr etmeyi bilenler olur.

İşyeri güvenliği için mücadele etmek, sendikacı olmak, kazaları azaltmaya çalışmak gerekir. Elbette.

Ama kaza ve ölümleri tümüyle sona erdirmenin yolu, insan için değil kâr için üretim yapan bu sistemden kurtulmayı gerektirir.

Roni Margulies

Anti-Capitalista

Antikapitalist bir sol için temeller

Sınıfsız “yeni Türkiye”

Şenol Karakaş AKP'nin parti programına giren “Yeni Türkiye” iddiasıyla tartışıyor

Sosyalist İşçi gazetesi 1995'ten itibaren uzun bir dönem ömrünü, KESK'te örgütlü çalışanların işçi sınıfının kopmaz bir parçası olduğunu anlatmakla geçirdi. Ama sınıf tartışması, esas olarak 2000'li yıllarda örtük bir şekilde cereyan etti. 2000'li yılların bir özelliği var, AKP'li yıllar bu yıllar. Bir başka özelliği ise işçi hareketinin ekonomik düzeydeki mücadelesinin düşük olduğu yıllar. Bu yıllar, şüpheler için işçi sınıfından şüphelenmek, etkin bir toplumsal güç olamayacağını anlatmak açısından avantajlı bir iklim yarattı.

Ateşe degen karın erimesi gibi, sağa doğru hızla kaymaya başladı önde gelen solcular ve sol gruplar. Kendi örgütünü işçi sınıfının eyleminin, hareketinin yerine ikame eden sektörlerin sayısında da, bu sektörlerin çılgınlığa varan eylemlerinde de artış oldu.

Saçıclar açısından ise bu iklim, tepe noktası AKP'nin Davutoğlu'nu genel başkan seçtiği kongre olan fırsatlar zinciri yarattı. İşçi sınıfının gücü anlamsızlaştırıldı, değişimin motor gücü olarak aynı sınıfsal konumu paylaşan kitlelerin ekonomik ve siyasal tercih ve eylemleri değil de sınıfsal çelişkilerden kopartılmış bir büyük siyaset alanının gerginlikleri tanımlandıkça, saçıclar açısından bir Cumhurbaşkanlığı seçiminde, tek bir adamın halk oyuyla Cumhurbaşkanı seçilmesiyle yeni bir Türkiye kurulduğunu anlatmak kolay hale geldi.

Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı seçil-

mesi neden yeni bir Türkiye'nin kurulması anlamına gelsin?

Askerler darbe yapamadıkları için mi? Askerlerin darbe yapamayacakları, Balyoz ve Ergenekon davalarının sonra soluklanma evresinde oldukları sır değildi ki!

Millî Görüş geleneğinden gelen bir kişi Cumhurbaşkanı olduğu için mi yeni Türkiye? Gül de Erdoğan'la aynı gelenekten geliyordu!

Erdoğan %51 küsur oy aldığı için mi? Bu sonuç zaten bekleniyordu, daha birkaç ay önce yerel seçimlerde MHP-CHP koalisyonu kadar oy almıştı AKP.

Çözüm sürecinin varlığı nedeniyle mi yeni? O Türkiye iki yıldır var! Öcalan'ın politik kararlılığıyla devam eden bir süreç olduğu da açıkça ortada.

Yeni Türkiye tabiri, ne kadar AKP'nin parti programına da girse,

ne kadar felsefi kavramlarla, “tarih bilinci” gibi yakıştırmalarla süslenirse, kuru bir ajitasyondan başka bir şey değil. Değil, çünkü şu soruya yanıt vermiyor: Bu Türkiye neden yeni ve bu yeni Türkiye'de kapitalizm 10 Ağustos'tan nasıl farklı? Yeni Türkiye'de sınıfların durumu ne?

Türkiye'de 1980 darbesinden beri mücadele sürüyor. Bu mücadelelerin sürdüğü her bir başlıkta olumlu, nefes aldırıcı gelişmeler var. Askerî vesayet geriletmesinden LGBTİ bireylerin örgütlenme düzeylerinin yaygınlaşmasına, Erdoğan'ın taziyesini sunduğu Ermenilerin mücadelesinden, başörtüsü özgürlüğüne ve Kürtlerin çözüm yolundaki isyanlarına kadar. Tüm başlıklarda, toplumun yoksul kesimleri sokağa çıktı, mücadele etti. Bu mücadelenin bir yönünü de siyaseti normalleştirme mücadelesi oluşturdu. Siyasetin,

burjuva sınıfının normallerine dönmesinde de bir yenilik vardır tabii. Ama bu tek bir adamın, Erdoğan'ın şahsında yeni bir Türkiye'nin kuruluşunu ilan etmeye varırsa, burjuva siyasetinin normalinin yeterli olduğunun propagandasını yapmak anlamına gelir.

Sınıfsız domateslerci ulusalcılıktan sınıfsız bir yeni Türkiye ulusalcılığına ulaşmış oluruz.

Dünyada ve Türkiye'de başına “yeni”yi ekleyebileceğimiz bir toplumsal örgütlenmeyi yaratmak zorunda olduğumuzu ve bu yeniyi kurabilme gücüne kimin sahip olduğunu ise bir inşatta yaşamını yitiren 10 işçi hiçbir ontolojik tartışmaya, “büyük anlatıya” fırsat vermeden açığa çıkartmış olur. “Yeni, yeni” diye tutturana ise, kaldıysa hala öyle bir duyguları, biraz utanmak düşer.

Sınıftan kaçış modası

Bir zamanlar meşhur bir yazar vardı, köşe yazısında hizmetçisiyle nasıl eşitlendiğini anlatıyordu. Hizmetçisinin kendisine sunduğu domateslerden, sınıflar arasında kısa süreli eşitlenmeden coşkuyla söz etmişti.

Bu yazar artık ünsüz. Onun ünlediği dönemde, henüz ulusalcı CHP-MHP koalisyonu beş milyonluk bir oy kaybını yaşamamışken, sınıfları bir çırpıda ortadan kaldıran görüşleri ulu orta ileri sürmek yaygın bir eğilimdi. Ulusalcılar, sınıf kavramını, ulusal çıkarlara hizmet eden değerli bir araç olduğu oranda öne

çıkartırlar. Daha ziyade, sınıflar üstü bir ulusal bilinç etrafında kümelenmenin önemli olduğunu savunurlar.

Onlar için her olgu gibi sınıf da, büyük anlatının, ulusal atılım ve bugünkü ulusal şahlanmayı gerekçelendiren şanlı tarihe güç kattığı oranda anlamlıdır.

Ulusalcıların “sınıf”ı, millî proletardır, millî olduğu oranda proleter görevlerini yerine getirebilecek olan sınıftır.

Bunun dışında ulusalcılar sınıfın varlığı, bir ilişki olarak nasıl tanımlanabileceği ve değişen yapısının

temel özellikleri konusunda çokça kafa yormadılar. İşçi sınıfının varlığıyla problemi olanlar, dünyada, özellikle Avrupa'da 1968 hareketinin yenilgisinden sonra soluğu akademinin soluk odalarında alan, hareketin yenilgisini, işçi sınıfının özellikleri halihazırda taşımamasında bulan aydınlar olageldi. Robotların işçi sınıfının varlığını anlamsızlaştırdığını anlatan kitapçıların popüler broşürler haline gelmesinden devasa bir hizmet sektörü çalışanları kesimini işçi sınıfının parçası olarak görmediği için işçilerin dünya çalışan nüfusunun küçük bir kesimine indirildiğini iddia edenlere ya da kapitalizmin esnek üretim modellerinin ve siya-

sal alanda yaşanan parçalanmanın sınıfsal parçalanmayı sürüklediğini ve mücadelenin öznesinin değiştiğini anlatan analizlere de çok çeşitli dayanaklar üretildi bugüne kadar.

İşçi sınıfı, 1968 yenilgisini yaşayan aktivistlerinden çektiği kadar hiçbir şeyden çekmedi. 1970'lerin ikinci yarısından itibaren kapitalizmin küresel düzeyde işçi sınıfına karşı başlattığı ve adına neoliberalizm denilen saldırganlık, bu yenilgiyi tatmış ve yenilginin acısını işçi sınıfından çıkartmaya yemin etmiş olan aydınlar tarafından üretilen post modernizm akımıyla felsefi bir yan da kazandı.

Her teorik tartışma gibi bu tartışmalar da Türkiye solu içine çok geç girebildi ve girer girmez alıcı buldu.

Adliye çalışanları kazandı

- Kartal'daki Anadolu Adliyesi'nde taşeron firmada çalışan ve üç aydır ücretleri ödenmeyen işçilerin geçtiğimiz haftaki eylemliliği patrona geri adım attırdı ve kazanımlar elde edilerek protokol imzalandı.

- CHP işçi düşmanlığında AKP'den farksız olduğunu gösteriyor. CHP'li Beşiktaş Belediye Başkanı Murat Haznedar, grev yapan BELTAŞ işçilerini dövdürdü.

- Van'da işten atılan binlerce İŞKUR işçisinin hakları için Ankara'ya yapmak istediği yürüyüşe polis saldırdı.

- Sarıyer Belediyesi'nde işten çıkarılmalarına karşı 86 gün mücadele eden işçiler, geçtiğimiz hafta işe geri alındılar.

mücadelenin içinden

İşçi cinayetleri devam ediyor

Türkiye iş kazalarında/ cinayetlerinde rekora koşuyor. Sadece Ağustos ayında 158 işçi, 2014 yılının ilk sekiz ayında ise 1270 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Son olarak Mecidiyeköy'deki rezidans inşaatında yaşanan iş cinayetinde on işçi hayatını kaybetti. Hayatını kaybeden işçilerin yakınlarına başsağlığı ve sabır diliyorum.

Soma'dan Mecidiyeköy'e, bu iş cinayetlerinde temel sorumluluk iş kazalarında patronlara en ağır cezaların verilmesi için gerekli yasal düzenlemeleri yapmayan hükümetindir. Pek çok ülkede herhangi bir iş kazasında o kazanın meydana geldiği iş yerinin patronunun iş hayatı biter, ocağına incir ağacı dikilir. Türkiye'de ise örneğin Soma'da 301 işçinin ölümüne neden olan iş yeri patronu işlerine kaldığı yerden devam ediyor.

Göreve geldiği günden beri yaklaşık 5 bin işçinin iş kazalarında hayatını kaybettiği Çalışma Bakanı hâlâ herhangi kalıcı bir tedbir açıklamaktan uzak konuşmalar yapıyor.

Ölümleri durdurmak için iş ve işçi güvenliğiyle ilgili kurallara uymayan, iş yerinde iş kazasına yol açan patronlara ağır cezalar getiren yasalar çıkarılmalıdır, işçi sendikaları bunun için kitlesel gösteriler yaparak AKP hükümetine baskı yapmalıdır.

Türkiye'de sol, işçiler ve sendikal mücadele

Ancak Mecidiyeköy'deki iş cinayeti sonrası bir kez daha emek örgütlerinin çaresiz durumlarına tanıklık ettik. İş cinayeti sonrası yapılan protesto eylemleri, işçi sınıfı örgütlerinin bu tür eylemlerde ne kadar etkisiz olduğunu bizlere bir kez daha gösterdi. İşçi sınıfının örgütlenme düzeyinde bir yükselme olmadığı sürece, bu sıkıntılı durumdan çıkma şansımız da yok.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin eylem çağrısına işçiler yeterli katılım sağlamadılar. Çünkü işçilerin sendikalaşma oranı yüzde onların altında. Eyleme çağrı yapan güçlü işçi sendikaları yok, dolayısıyla eyleme katılım sağlayan güçlü işçi kitleleri de olmadı. Eyleme daha çok solcular, devrimciler katıldı.

Eyleme binlerce işçi katılsaydı, böyle bir eylem bölgedeki diğer işçileri de harekete geçirir, iş bırakırlar, konuya sahip çıkarlardı. Yönetiminde ve tabanında işçilerin olduğu, işçilerin örgütlediği sendikalar olmadıkça, bu çaresizliğimiz devam edecek.

Kitlesel işçi hareketleri, iş cinayetlerine, özelleştirme, taşeronlaştırma ve her türden neoliberal politikalara karşı çıkmak için en önemli mücadele yöntemidir. Bugün gerçek devrimcilik, işçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesi için mücadelesi etmektir.

Faruk Sevim

Halkalı'da inşaat işçileri isyan etti!

Gazetemiz yayına hazırladığı sırada İstanbul'da Halkalı Temapark Mesa Blokları şantiyesinde çalışan işçiler, şantiyedeki koşullara tepki göstererek iş bıraktı ve TEM otoyolunu üç saat boyunca trafiğe kapattı.

İşçiler "Biz bu şartlarda çalışmak zorunda mıyız. Yemeklerimizden böcek ve kurt çıkıyor.

Hepimiz sağlık sorunları yaşıyoruz. Enfeksiyon nedeniyle hastanelere gitmek zorunda kalıyoruz.

Doğru, dürüst tuvaletimiz bile yok. Maaşlarımızı düzenli alamıyoruz" diyerek mücadeleye nedenlerini anlattı.

İşçiler mücadele taleplerini kabul ettirdiler.

Marx diyor ki...

İkamecilik işçi hareketine zarar veriyor

"Bilinçsiz kitlelerin, küçük bilinçli azınlıkların öncülüğünde gerçekleştirdikleri devrimlerin dönemi geçti. Toplumsal örgütlenmenin tam bir dönüşümünün söz konusu olduğu hallerde, kitlelerin kendilerinin buna katılmaları, bedenleri ve yaşamları ile katıldıklarının ne olduğunu kavramaları gereklidir."

Marx için devrim sadece siyasi iktidarın ele geçirilmesi değil bunu işçi sınıfının kendi kolektif eylemiyle gelen bilinç-

lerdeki büyük değişimde görüyordu. Sınıflı toplumların tarihine son verecek sınıfın kurtuluşu, kitaplar ve broşürler okuyarak değil doğrudan mücadeleden gelir.

Marx'ın yaşadığı dönemde komplocular, bilinçli azınlığın hiyerarşik örgütlenmesini işçi sınıfı hareketine koyuyordu. Liderlere ve onlara sadakat gösteren genellikle küçük burjuvaziden gelen üyelerin oluşturduğu otoriter ve devrimi kendi eylemlerinin sonucu olacağını savunan bu dar

örgütlenmelere (cemaatler) karşı çıkan Karl Marx ikamecilğe (işçi sınıfı yerine dar örgütü koymak) karşı mücadele etti.

2014 Türkiye'sinde ise kendisine Marksist diyen parti ve örgütler, tam da Marx'ın eleştirdiği şeyi yapıyor. Bunu yaparken yanbaşlarında ise Marx'ın eleştirdiği komplocular vardı!

6 Eylül akşamüstü İstanbul'daki Trump Tower inşaatının 32. Katından asansörle yere çakılan 10 işçi hayatını kaybetti. Ölenler enkazdan çıkartılırken şantiyenin kapısına giden çeşitli sol partilerin üyeleri arkadaşlarını kaybeden işçilere "acınızı paylaşıyoruz, size destek için ne yapabiliriz" diye sormadılar. Tam ter-

sine onlara akıl verdiler, radikal eylem yapmadıkları için suçladılar.

7 Eylül'de 1500 işçi şantiyedeki insanlık dışı koşullarda beklerken, kapıda İnşaat İşçileri Sendikası'nın çağrısı ile toplanan aynı sol parti ve örgütler kendi bayraklarını getirdiler. Her sol eylemde olduğu gibi bayrak yarışları yapıldı. Tüm işçilerin ortak davranmasının akıllarına gelmedi. Kendi örgütlerinin sloganlarını attılar, sendikacılarla tartıştılar.

İki saat sonra Cevahir AVM önünde KESK ve DİSK'in çağrısı ile bin kişi toplanmış, parti bayrağı sayısı ve çeşidi de artmıştı.

Böyle davranmalarının nede-

ni tam da Marx'ın eleştirdiği gibi düşünmeleri. Kendi örgütlerini işçi sınıfı mücadelesinin yerine ikame etmeleri. Devrimi bilinçli bir azınlığın öncülüğünde yığınların kendi eylemi değil destekçileri olarak görmeleri.

DSİP kendi bayrağını getirmedi. Ortak sloganların yazıldığı imzasız dövizler ve Sosyalist İşçi gazetesi ile eyleme katıldık. Yürüyüş sırasında diğer partiler gibi ayrı kortej oluşturmadı ve direnişteki Beltaş işçileriyle birlikte yürüdü. Sadece inşaat işçilerinin acil taleplerini dile getiren ve sorumluları teşhir eden sloganlar attık. Çünkü biz Marx gibi düşünüyoruz.

Volkan Akyıldırım

Küresel Eylem Grubu mücadeleye çağırıyor

Anıl Yüksel KEG ve 20 - 21 Eylül Karşı İklim Zirvesi hakkında yazdı

Ekolojik yıkımların giderek arttığı dünyamızda artık bu tahribatın etkilerini çok daha ciddi boyutlarda yaşamaya başladık. Belki de telafisi mümkün olmayacak bu yıkımların ardından gezegen ve tüm canlı hayatı için zaman hızla azalıyor.

“Kâr değil, insan” diyen bizler de, kâr uğruna gezegeni ve canlı yaşamını felakete sürükleyenlere karşı mücadele ediyoruz.

Ve biliyoruz ki, küresel ısınmanın, nükleer tehlikenin, ekolojik krizin, sosyal adaletsizliğin, savaşların ve işgallerin ortak bir nedeni var: Dünyanın sınırlarını çoktan aşmamıza sebep olan büyüme ve ilerleme saplantısını sürdüren, kendi krizlerinden yıkıcı tüketimi körükleyerek kurtulmaya çalışan ve dünyayı ya da insanları değil, sadece şirketlerin çıkarlarını kollayan küresel kapitalist sistem.

Büyüme hırsıyla gözü dönmüş bu sistem, doğayı tereddüt etmeden tahrip ettiği gibi hayalindeki dünyayı da işçi bedenleri üzerinde inşa ediyor. Çılgın projeler, gökdenler ormanlarımızı, yaşam alanlarımızı yok etmekle kalmayıp burada çalışan işçile-

rin hayatlarını çalmaya devam ediyor.

Küresel ısınma konusunda hükümetler olumlu denebilecek herhangi bir adım atmış değil. Özellikle Türkiye, “gelişmekte olan ülke” mazeretiyle sera gazı salınımı oranında rekorlar üstüne rekorlar kırarak iklim değişikliği ile mücadele bir yana, buna en çok sebep olan ülkelerden bir tanesi konumunda.

Bizler, fosil yakıt kullanımının bir an önce sonlandırılmasını istiyoruz. Kömürlü termik santrallerin kapatılmasını, su varlıklarını tüketme noktasına getiren hidroelektrik santrallerin yapımının bir an önce durdurulmasını talep ediyoruz.

Sera gazı etkisi karşısında nükleer enerjinin temiz ve ucuz bir çözüm olmadığını biliyoruz.

İklim değişikliğinin yığınsal ölümlere neden olacağını farkındayken nükleer tehlikenin tüm canlı yaşamının sona ermesine neden olabileceğini gayet iyi biliyoruz.

Artık yenilenebilir enerjiye yatırım yapılmalı. Milyar dolarlar şirketleri değil, gezegeni kurtarmak için harcanmalı. Bir daha hatırlatmalı ki, “Güneş, rüzgar bize yeter”

Küresel Eylem Grubu karşı iklim zirvesi sokak standı

Ve şimdi, karşı iklim zirvesi

Küresel Eylem Grubu olarak her zamankinden daha fazla mücadele etmek gerektiğinin bilincinde, hep birlikte harekete geçeceğimiz bir eylem içerisindediz.

İlk durağımız, 20-21 Eylül tarihlerinde Tütün Depo'sunda yapacağımız Karşı İklim Zirvesi.

Bugüne kadar BM çağrısıyla toplanan iklim zirvelerinden bir sonuç çıkmadı. Bu kez de olumlu bir adım atılacak gibi değil. Bir kez daha şirketlerin çıkarları

gözetilmeye, bu uğurda insan ve doğa yaşamı sömürülmeye devam edilecek. Canlı hayatı kâr, büyüme gibi kavramların gölgesinde kalacak. Ama bu kez iklim aktivistleri tüm dünyada ekolojik yıkıma karşı harekete geçmek ve iklim değişikliği karşısında hükümetleri önlemler almaya zorlamak için bir araya gelerek tarihin en kitlesel eylemlerini gerçekleştirmeyi amaçlıyor.

Bizim için Türkiye'de 20-21 Eylül'de yapacağımız

zirve, bu mücadelede varış noktasından çok yeni bir başlangıç niteliği taşıyor. Bu yüzden doğanın, insanın kârdan önce geldiğini çok daha güçlü bir şekilde haykırmak için herkesi Karşı İklim Zirvesi'ne davet etmekle yetinmiyoruz, bundan sonra da telafi etmesi çok zor olacak bu yeryüzünün en tehlikeli krizi karşısında hep birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

Biliyoruz ki, bunu ancak bir araya gelerek başarabiliriz.

sosyalizm sohbetleri

Dünyayı neden işçiler değiştirebilir?

Dünyayı değiştirecek gücün hâlâ işçi sınıfında olduğunu söylemek sadece patronların 'kötü' işçilerinse 'iyi' olmasıyla ilgili bir mesele değildir. Farklı meslek gruplarına ve bir o kadar farklı ücret geliri-ne sahip olmasına rağmen bir bütün olarak işçi sınıfı, sömürülen kolektif emeğin bir parçasıdır. Kısaca bir plaza çalışanıyla, o plazanın inşaatında hayatı riske rağmen çalışmak zorunda kalan inşaat işçisinin ortak çıkarları vardır.

Karl Max'ın sınıf analizini

reddedenler bugün işçi sınıfının bölünmüşlüğüne veya sosyal statü farklılıklarını örnek gösterirler. Ancak sıradan insanların hayatta kalmak için belli bir ücret karşılığında emeğini satma ve bu emeğin kontrolüne sahip olmama pozisyonunda bir değişiklik olmadığını görmezlikten gelirler. Yani bugün statü, gelir, yaşam tarzı farklılıkları gibi sosyal katmanlar 'sınıf' kavramını geçersiz kılmaz. Toplumun hala iki temel sınıfa yani emeğini satmak zorunda olan işçiler ve

üretilen artı değere el koyan, onu kontrol eden patronlar arasında bölünmüş olduğunu söylemek demode değildir.

Sınıflar tarihin ayrılmaz bir parçası değildir. Yani sınıflar belli bir tarihsel süreç içinde doğmuşlardır. İnsanların tarım yapan topluluklar haline gelmesi tarihte ilk kez artık ürünün ortaya çıkmasını sağladı. Artık ürünün kontrolünün toplumun küçük bir kesiminde olmasıysa sınıfların doğmasına neden oldu. Sınıfların nasıl doğduğunu kavramak onun ortadan kalkmasının da mümkün olduğunu görmek açısından önemlidir. Eğer bugün yaşadığımız sömürü düzeninin kaynağı dünyadaki zenginliği küçük bir azınlığın yönetiyor olmasıysa bu ilişki biçimini

ortadan kaldırmak sömürüyü de sonlandıracaktır. Yani üretimin kontrolünün kapitalist azınlıktan alındığı ve işçi sınıfının kendi demokratik organlarıyla üretilen servetin nasıl harcanacağına karar verdiği bir toplum mümkün.

Kapitalist sömürü düzeninin ancak işçi sınıfının mücadelesiyle değişebileceğini söylemek işçi sınıfı hakkında hayaller görmek veya romantikleştirmek değildir. İşçiler basit bir şekilde kapitalizmin mağdurları değildir. Aksine işçi sınıfının birleşik, kolektif mücadelesi mevcut düzeni değiştirme gücünü taşır. Bu güç işçi sınıfı 'adına' yapılan değil, işçi sınıfının 'kendisi' mücadelesindedir.

Bunun en önemli nedeni kapitalizmin istemese de işçi

sınıfına kolektif davranma yeteneği kazandırmasıdır. Üretim sürecinde işçiler 'birlikte' davranırlar. Arabayı birlikte ürettikleri gibi bir üniversiteyi de birlikte idare ederler. İşçilerin üretim sürecinden gelen bu kolektif gücü onu ekonomik mücadelede diğer işçilerle ortaklaştırır ve patron karşısında da kolektif davranmanın olanağını verir.

Üretimi durdurmak yani grev işçi sınıfının elinde önemli bir silahtır. Ancak işçilerin toplumu dönüştürücü gücü yalnızca üretimi durdurmak ve sömürü düzenini sonlandırmak noktasında değildir. İşçiler aynı zamanda toplumu kontrol etme potansiyeline de sahiptir.

Meltem Oral